

Kurzemē atrodas neliels ciemats Ugāle. Ugāle jebkurā gadalaikā izskatās brīnišķīga. Rudens iekrāso Ugāles gravas dažādās krāsās. Ziema apklāj zālienus un dārzus ar baltu, biezu segu. Viss kļūst balts un kluss. Pavasaris atnāk ar krāšņiem ziediem un pumpuru smaržu. Vasarā viss kļūst zaļš un dzīvespriecīgs.

Ugāle ir mana dzimtene. Šeit es esmu uzaugusi un šeit dzīvo mani radi un draugi. Kaut arī Ugāle ir ļoti maza, tā ir saliedētu un jauku cilvēku dzīves vieta. Ugāles ielas un taciņas ir izstaigātas krustu šķērsu. Ejot uz baronu kapiem, var iztēloties, kā cilvēki ir dzīvojuši pagātnē. Kāda ir bijusi barona pils apkārtnē. Liela iespējamība, ka tieši pa tām takām ir staigājuši vācu un krievu armijas karavīri, latviešu strēlnieki un pāris simti partizāni. Mūsu baznīca ir liels dārgums. Tās ir ērģeles, kuras ir zināmas gan Eiropā, gan visā pasaulē. Daudzi cilvēki brauc uz Ugāli klausīties ērģeļmūzikas koncertus. Pie mācītājmuižas atrodas kāda ēka. Šī ēka ir slavēta kā vienīgā ērģeļdarbnīca visā Latvijā.

Ugālē ir arī talantīgi cilvēki. Pārsvarā tie ir sportisti. Viņi ir attīstījuši savu talantu līdz pasaules līmenim.

Es vienmēr Ugāli uzskatīšu par savām mājām un šis ir iemesls, kāpēc šeit atgriezties!

Veronika

Es Ugālē dzīvoju kopš savas dzimšanas, dzīvoju vectēva celtā mājā. Māja man ir kā sava veida piemiņa no vectēva, ne jau visiem vectēvi pēc savas dzīves atstāj ko tik ļoti vērtīgu, par to es viņam ļoti pateicīga.

Kad Latvija bija Padomju Savienības sastāvā, Ugālē bija kolhozs „Uzvara”, pēdējais kolhoza priekšsēdētājs bija Gunārs Zamerovskis. PSRS pastāvēja no 1940.g.-1991.g. Dzelzceļa ēka, kurā šobrīd strādā LDZ strādnieki, Ugāles vidusskola, kurā šobrīd arī es mācos, šūšanas cehs tika uzcelts tajos gados. Šajā laika periodā tika uzcelta arī drenu cauruļu rūpnīca „Usma”, kura tagad ir izdemolēta un pussabrukusi. Uz šo rūpnīcu brauca strādāt daudz strādnieku no citām PSRS republikām, tādēļ tika uzceltas 8 daudzdzīvokļu mājas Rūpnīcas ielā.

Kādreiz Ugālē bija daudz veikalu, arī naudas iedzīvotājiem bija pietiekami, bet veikalā nebija ko pirkt. Tā bija problēma visā valstī – pieprasījums bija liels, bet nebija piedāvājuma. Pretī dzelzceļam bija maizes veikals, kur ik dienu bija ļoti lielas rindas. Turpat bija arī pārtikas veikals, apģērbu veikals, rūpniecības preču veikals, alkohola veikals un arī kafejnīca, kur savulaik strādāja arī mana vecmamma. Pie dzelzceļa stacijas blakus bija kiosks, kuru tautā sauca par „Zaļo kazu”, vai arī vēlāk par „Zilo kazu”. Tur varēja iegādāties bulciņas, konditorijas izstrādājumus t.m. lietas.

Luterāņu baznīca kādreiz stāvēja aizslēgta, bija nolaista un izdemolēta, tāpat kā arī citas baznīcas tajā laikā, jo PSRS vara neļāva iet uz baznīcu u.t.t. Tur, kur tagad ir pareizticīgo baznīca, bija kolhoza kantoris. Skolās notika militārās apmācības stundas, notika daudz

pasākumi saistībā ar padomju varas propagandu. Skolniekiem bija jābrauc palīgā strādāt uz lauka, noņemt ražu, stādīt mežus.

Ugāle ir slavena ar baznīcām. Mums ir luterāņu, katoļu un pareizticīgo baznīcas. Mūsu Ugāles luterāņu baznīcā atrodas visā Eiropā vecākās ērģeles, kas ir ļoti skaistas un apbrīnojamas. Ugāles ērģeļu darbnīca ir Latvijā vienīgā, lielākā ērģeļu būves darbnīca Latvijā.

Lai dzīvotu, mums ir jāzina savas saknes, savas dzimtās puses vēsture. Man ir prieks, ka es dzīvoju Ugālē.

Ieva

Jau tālā senatnē, meža ielokā un liela Ventspils- Rīga ceļa malā, ir izveidojusies vieta, kuru dēvē par Ugāli. Ugāles centrs izauga ap dzelzceļa staciju. Arī tagad Ugālē var izdalīt vairākus centrus- kolhoza galu, Dzelzceļa stacijas rajonu, Skolas ielu un „BAMU” jeb Rūpnīcas ielas masīvu.

Kad man jautā, kur īsti Ugāle atrodas, parasti atbildu: „Mežā, netālu no Ventspils”. Nav melots, jo uz kuru pusi skaties, tur mežs priekšā. Un tas īstenībā ir kolosāli. Var doties sēņot un ogot, vietējiem ir dota iespēja doties garās pastaigās pa fantastiskajiem priežu sila taciņu labirintiem, sportistiem iespēja skriet, braukt ar velosipēdiem pa visdažādākajiem maršrutiem un katru reizi ieraudzīt ko jaunu.

Tajā pašā laikā Ugāle atrodas pašā transporta artērijas sirdī. Ik pa stundai ir iespēja iesēties komfortablā autobusā un pēc neilga laika izkāpt kādā no mūsu lielajām pilsētām. Līdz ar to ir iespējams, ka vari vienlaicīgi dzīvot gan pilsētā, gan laukos.

Par Ugāli tāpat kā par Rīgu, var teikt, ka tā nekad nebūs gatava. Visu laiku top kaut kas jauns, tiek renovētas ēkas, sakārtoti ceļi un palīdzēti cilvēkiem. Arī pie mūsu skolas šoruden notiek vērīnīgi remontdarbi. Tagad tā būs ārēji foršāka un arī funkcionālāka.

Skatoties no sporta viedokļa, Ugāli var saukt Triāla dzimteni un galvaspilsētu. Tas viss pateicoties vienam cilvēkam- entuziastam Uldim Skudram, kurš ir izaudzinājis Eiropas līmeņa sportistus. Arī vieglatlētika ir labā līmenī, neskatoties uz slikto sporta bāzes nodrošinājumu. Tas tikai pierāda, ka ugālnieki ir sīkstī un norūdīti tik tālu, ka ir aizskrējuši un aizšļūkuši līdz Olimpiskajām spēlēm. Un tas viss pateicoties treneru un sportistu neatlaidībai.

Ugālnieki nekur nepazudīs, tie ir stipri un pilni ar cīņas garu. Ugālnieki māk nodarboties ar lauksaimniecību, kokapstrādi un citām interesantām lietām. Tieši tādēļ es Ugāli mīlu un vienmēr vēlēšos atgriezties mājās, lai kur arī dzīves ceļi mani aizvedīs.

Kārlis

Katrs cilvēks ir piederīgs kādai vietai. Kāds sevi saista ar savu dzimto pagastu vai pilsētu, bet kāds ar savu valsti, kurā ir piedzimis vai dzīvo. Godīgi sakot, manās acīs neviens pasaules iedzīvotājs nav bezpajumtnieks.

Es sevi pieskaitu pie tās cilvēku grupas, kas dzīvo Ugālē. Šī ir mana mājvieta, mana apkārtnē un mani cilvēki. Ja savu valsti es varu salīdzināt ar savu mājokli, tad mans pagasts ir mana istaba. Šeit es visus pazīstu un visu varu atrast. Zinu katru nostūri kā visus savas rokas pirkstus. Ugāle ir kā vieta, uz kuru vienmēr es vienmēr varēšu atgriezties. Atgriezties no saviem ceļiem un neceļiem, kurus veikšu nākotnē, no savām veiksmēm un neveiksmēm, kuras pieļaušu dzīves laikā, jo šī vieta ir mana, mūsu un arī jūsu. Šeit var atgriezties jebkurš.

Ugāle var būt lepna. Lepna par saviem iedzīvotājiem, kas nepazīst bailes. Lepna par saviem panākumiem, kuri ietekmējuši visas valsts likteni. Mēs esam mazs pagasts, bet spēcīgs. Mēs spējam panākt to, ko nevar panākt pat daža laba pilsēta. Mūsu pagasta patrioti ir bijuši, ir un būs varonīgi cilvēki. Bez viņiem mūsu pagastā nebūtu ne muzeja, ne bērnu dārza, vidusskolas. Nebūtu ne skaistu sētu, ne bagātīgu mežu, ne burvīgu pļavu. Nebūtu nekā.

Dažreiz mani māc bažas. Uztraukums par to, vai ar šo vietu viss būs kārtībā arī pēc 20 vai pat pēc 50 gadiem. Protams, daudz kas būs mainījies, bet es vēlētos, lai mana mājvieta vēl atrastos šeit. Es vēlētos, lai šis pagasts vēl joprojām būtu kā mana istaba, kurā atgriezties un pakavēties atmiņās. Es ceru, ka šī pagasta iedzīvotāji nekad nemainīsies, nekad nepazaudēs savu cīņas spar un sportisko garu. Es ticu, ka šī vieta saglabās savu auru un nekad nepazaudēs savu būtību. Par Ugāli var runāt daudz, bet vislabāk redzēt pašiem. Atbrauciet paši, apskatiet visu, bet nevērtējiet uzreiz. Iepazīstiet un ieklausieties vietējos iedzīvotājos, kas liks jums saprast, ka šeit aiz katra koka un takas stāv sava stāsts.

X.

Katram cilvēkam ir sava dzimtā vieta. Vieta, kur viņš ir dzimis, vieta, kura katram ir īpaši mīļa. Man šī vieta ir Ugāle. Jau 18 gadus šeit dzīvoju. Mūsdienās cilvēki parasti laukos saka, ka tur nekas īpašs nenotiek, bet bieži nemaz nezina un necenšas uzzināt, ko lauki, piemēram, Ugāle, piedāvā saviem iedzīvotājiem un viesiem.

Es pats tikai nesen uzzināju, ka Ugālē ir Aptiekas muzejs. Mēs varam lepoties, ka Ugāles iedzīvotāji veicina lauku tūrismu un padara to atpazīstamu visā Latvijā. Ugālē ir arī Rubeņa bataljona muzejs. Tā dibinātājs un vadītājs Andrejs Keizars ir apkopojis informāciju par Rubeņa bataljona kauju un apmetnes vietām. Pats esmu bijis šajā muzejā un varu teikt, ka man tur patika un bija interesanti.

Daudzi lauku ciemu iedzīvotāji uztraucas, ka visi jaunieši tiecas pēc dzīves pilsētā un bēg no laukiem. Ja runā par Ugāli, tad es tam nevaru piekrist. Vairāki jaunieši pēc augstskolu un profesionālo skolu beigšanas atgriežas Ugālē. Piemēram, Ugāles kultūras nama vadītājas Kitija un Anete, kuras tikko beigušas studijas augstskolā un jau vada Ugāles kultūras namu. Tāpat ļoti labs piemērs ir gados jauno brāļu Litvinu atvērtā kafejnīca. Šādi jauni cilvēki, kuri nolemj savu karjeru veidot šeit -

Ugālē, ir jāciena, jo viņi šeit ievieš dzīvību un neļauj visam novecot un aiziet postā un nepārtraukti attīsta mūsu pagasta dzīvi.

Es nekādā gadījumā nevaru piekrist tiem, kuri saka, Ugālē nav ko darīt un te nekas nenotiek. Ugālē ir ļoti aktīvi pašdarbnieku kolektīvi. Pats esmu tik ļoti aizņemts, mēģinājumi notiek katru vakaru.

Tā kā mācos 12.klasē, man uz kādu laiku būs jāpamet Ugāle, jo mācīšos. Man Ugāle noteikti pietrūks. Bet pēc mācībām, domāju, ka atgriezīšos savā Ugālē.

Mārtiņš

Ugāle. Neliels pagasts Ventspils novadā. Mana dzimtā vieta. Vieta, kur es augu, attīstos, mācos. Ugāles nosaukums ir cēlies no lībiešu valodas, un ir tulkojams, kā „vieta, kur šalc”. Ugāle, Ugāles pagasts, ir un paliks man mīļa ar daudz dažādām lietām un parādībām.

Kā pirmais varētu būt sabiedrība, Ugāles iedzīvotāji. Cilvēku šeit nav daudz, iedzīvotāju skaits nepārsniedz 2500 cilvēku. Un var teikt, ka faktiski visi savā starpā ir pazīstami. Iedzīvotāji Ugālē ir čakli, aktīvi, strādīgi, un ļoti atsaucīgi. Šeit ir pūtēju orķestris „Ugāle”, jauktais koris „Eglaine”, daudzi deju kolektīvi, kuros ir iespēja darboties gan bērniem, gan senioriem. Ir arī sporta aktivitāšu vietas. Piemēram „Kartera” velotrase, kura velotriāla sportistiem ļauj sevi attīstīt un pilnveidot. Ir svaru zāle, kuru var apmeklēt ikkatrs. Protams, ir veikali, kafejnīca, Rubeņa bataljona piemiņas muzejs. Tā kā Ugālē atrast sev tīkamu hobiju var jebkurš.

Svarīga man, kā arī citiem ugālniekiem, ir Ugāles apkārtnē, daba. Visapkārt lauki, meži. Caur Ugālei tek upe Engure, kura ir atzīta par vienīgo joda upi Latvijā. Ir arī vairākas apskates vietas. Kā piemēram, Baronu kapi. Ceļš uz tiem ved pa pasakainu aleju, kas ļauj atpūsties, relaksēties un izbaudīt Ugāles būtību.

Es uzskatu, ka Ugāle ir piemērota ikvienam. Šeit ir viss, kas cilvēkam ir nepieciešams, vajadzīgs. Sabiedrība, vide, daba, attīstības līmenis, viss ir piemērots ideālai dzīvošanai. Pie tam, caur Ugāli iet Rīgas-Ventspils šoseja, kas ļauj jebkura laikā doties uz pilsētām, ir arī dzelzceļš. Arī darbavietu Ugālē netrūkst, ir vairāki lieli un ne tik lieli uzņēmumi, kuros var strādāt pa pieņemamu samaksu mūsdienās.

Ugāle plaukst un zeļ, tā attīstās. Es droši varu teikt, ka Ugāle ir ideāli piemērota vieta dzīvošanai, un ne tikai. Ugāle. Mana dzimtā vieta. Tā man ir un paliks mīļa uz visiem laikiem. Esmu savās dzimtajās vietās patriote, tādēļ slavēju un gļaimoju to. Esmu pārliecināta, ka jebkurš ugālnieks man piekritīs, ka Ugāle ir labākā vieta uz pasaules.

Laura

Ko man nozīmē dzimtā vieta? Tā ir vieta ar kuru man saistās visa bērnība, vieta, kurā dzīvo lielākā daļa manu draugu, vieta, kurā ir

notikušas gan daudzas labas lietas, gan dažreiz arī sliktas (gan ar mani, gan ar manu ģimeni un draugiem). Kāpēc man šī vieta ir tik mīļa? Jo šeit es spēju savus pirmos soļus, izrunāju pirmos vārdus, kā arī darīju pirmās blēņas un nedarbus.

Ja man prasītu, kas man patīk Ugālē, būtu mazliet jāpadomā par šo jautājumu. Bet viena lieta, kas man ļoti patīk un vienmēr arī patīks, ir tas, ka Ugāli es varu saukt par mājām. Vasarā, aizbraucot ekskursijā uz kādu citu valsti, un pēc divām nedēļām atbraucot mājās, no laimes gribas pat raudāt, jo divu nedēļu laikā esmu ļoti noilgojusies gan pēc mājām, gan pēc draugiem un pat pēc savas gultas. Tāpēc jau ir tāds teiciens, ka nekur nav tik labi kā mājās.

Man ļoti patīk, ka Ugālē ir vietas ar kurām varam lepoties, jo šīs vietas, šie cilvēki, kuri ir atjaunojuši šīs vietas, palīdz reklamēt mūsu mazo pagastiņu ne tikai Latvijā, bet arī pasaulē. 2009. gadā, vairāku Latvijas patriotu veikuma dēļ, Ugālē tika atklāts Roberta Rubeņa bataljona piemiņas muzejs. Pirms paša muzeja, tapa Rubeņa fonds, ar kura palīdzību tika izveidots gan šis muzejs, gan atjaunots viens no Rubeņa bataljona bunkuriem netālu no Ugāles. Mums, ugālniekiem, vajadzētu lepoties ar šādiem cilvēkiem, kuri ir lieli patrioti, kuri par latviešu vēsturi cenšas arī pastāstīt un ieinteresēt citus.

Otrā vieta ar kuru Ugālē es varu lepoties ir "Karters" triāla trase, tieši pretī manām mājām. Šī velotriāla trase ir pašu ugālnieku liels ieguldījums, pašu roku veidota, jo ļoti daudz Ugāles bērni un jaunieši nodarbojas ar velotriālu. Un gan šī trase, gan paši jaunieši ir populāri gan Latvijā, gan pasaulē. Mēs varam tikai lepoties ar jauniešu entuziasmu, lielo vēlmi un apņēmību. Jo ir taču patīkami dzirdēt, ka tev pazīstams jauniešis ir ieguvis kādu godalgotu vietu, piemēram, čempionātā Ķīnā.

Mums vajag lepoties, ka Ugālē ir daudz cilvēku, ar kuru palīdzību mūsu pagasta vārds ir ticis un tiks reklamēts Latvijā un pasaulē. Bez šādiem cilvēkiem Ugāle nebūtu nekas, tikai maza vieta Latvijas kartē, kurai jāizbrauc cauri, lai nonāktu Ventspilī – pilsētā ar rītdienu.

Amanda

Mana dzimtā vieta, dzimtā puse. Mani vecāki Usmā ir ienācēji - tētis dzimis un audzis Māteros, mamma nāk no Puzes, tāpēc radnieku man Usmā nav. Dzīvoju ļoti nomaļus no Usmas centra, tāpēc īpaši neiesaistos Usma dzīvē, taču centīšos izstāstīt savas spilgtākās atmiņas un mīļākās vietas Usmā.

Usmā man ļoti patīk tas, ka neskatoties uz to, ka Usmā ir tikai nedaudz vairāk par 500 iedzīvotājiem, tā ar Usmas ezeru, kempingiem spēj piesaistīt tūristu uzmanību, un Usmas vārds Latvijā izskan plaši. Ezers, manuprāt, patiesi ir vislielākā bagātība, kas mums, usminiekiem, pieder! Ezers ir apvīts ar ļoti daudziem vēstures notikumiem. Viens no tiem ir ļoti populārs. Visi zina, ka Usmas ezerā ir Moricsala. Bet kāpēc to sauc par Moricsalu? Par to mums vēsta vēsture. 1726.gadā grāfu Moricu

ievēlēja par hercogu, un viņš gribēja precēt hercoga Ketlera atraitni, tomēr tas nebija Krievijas interesēs, tāpēc Morics bija spiests bēgt no pilsētas un nocietināties Usmas ezera salā, kas mūsdienās tiek saukta par Moricsalu. Nevar neatzīmēt, Usmas ezerā ir arī lielāka ezeru sala Latvijā – Viskūžu sala.

Vēl viena vēstures apvīta vieta Usmā ir Roberta Rubeņa bataljona bunkurs. Tiešām vēsturiski nozīmīga vieta, jo 1944. gada novembrī- decembrī tur notika sīvas kureliešu kaujas pret vāciešiem. Atceros, ka tad, kad vēl mācījos Usmas pamatskolā, mums bija pārgājiens uz šo bunkuru. Bija interesanti redzēt gan tās gultas, kur karotāji bija gulējuši, gan tos ieročus, kā arī Andreja Ņeizara stāstījums, lika aizrauties elpai, jo tad man kādi 10 gadi, un tas šķita tik nereāli.

Kad iebraucu Usmā, man patīk iegriezties Usmas luterāņu draudzes baznīcā. Tur ir tik mājīgi un skaisti, tāds lauku vienkāršums. Baznīcai nav gara vēsture, jo tās pamati tika ielikti tikai vienu gadu pirms mans dzimšanas. Baznīciņa ir celta no ziedojumiem. Man tur ļoti patīk, jo tā ir kā miera osta Usmas ezera stiprajos vējos.

Pirms pieciem gadiem vēl bija Usmas pamatskola, kurā mācījos arī es. Atceros to bezrūpīgo dzīvi, laipnos cilvēkus un garšīgo ēdienu. No turienes nāk manas labākās bērnības atmiņas, tur iepazinos ar saviem klasesbiedriem Arvi, Kristapu, Veroniku, Reini. Tas viss bija tik vienkārši un jautri. Īpaši jau nebēdāju par to, ka Usmas pamatskola vairs nepastāv, jo mums ir dota iespēja mācīties Ugāles vidusskolā. Tagad skolas ēkā ir veco ļaužu pansionāts. Vispār interesanta vēsture ir šai ēkai- no sākuma tas bija bērnudārzs, tad skola, tagad veco ļaužu pansionāts. Manuprāt, Usma ir ļoti mierīga vieta, kur baudīt visu, ko dzīve dod, taču man šeit kļūst par šauru. Protams, Usma var lepoties ar tādiem cilvēkiem, kā Vitauts Ļūdēns, kurš bija ļoti talantīgs dzejnieks. Es zinu un ticu, ka Usma var vēl vairāk, jo tā ir lieliska.

Una

Usma ir ciems, kurš nav nemaz tik mazs kā izskatās. Šeit dzīvo daudz dažādu cilvēku, kurus es pazīstu (lielāko daļu). Esmu dzimusi un dzīvoju Usmā un nemaz neesmu apbēdināta par to. Usma mani saista visus šos gadus, ko esmu šeit pavadījusi. Ir bijuši daudz jautru brīžu dažādos svētkos, piemēram Morica svētkos, kuri notiek katru gadu pie Usmas ezera. Tur var spēlēt visādas spēles, dejot un vienkārši pavadīt laiku.

Es vēl atceros tos laikus, kad gāju Usmas pamatskolā. Kaut mēs līdz otrajai klasei bijām četri skolēni klasē, bija ļoti jautri. Bet skolu slēdza, jo bijām maz skolēni. Tur tagad ir pansionāts, kur dzīvo veci cilvēki, kuri nevar parūpēties paši par sevi.

Usmā ir arī baznīca, turpat pie baznīcas ir atjaunots tautas nams "Usma". Man Usmā dzīvo radnieki, piemēram vecmāmiņa, māsa un tantes un onkuļi. Bet vispār Usmā ir 567 iedzīvotāji. Usmā ir „Jahtu klubs”

un "SPA", kur var izklaidēties un pavadīt brīvo laiku. Ir kempings, kur brīvdienās var atpūsties. Usma ir vienreizējs ciems, kur var labi pavadīt laiku un izpriecāties. Šeit ir jauki, vismaz man un maniem tuviniekiem. Es priecājos par to, ka es dzīvoju Usmā.

Rūta

Mana dzimtā vieta ir Usma, tur jau dzīvoju 16 gadus. Usma ir manas mājas un šo māju sajūtu man palīdz sniegt manas bērnības atmiņas.

Ciems Usma atrodas Usmas ezera krastā. Ezers vasaras periodā palīdz piesaistīt daudz tūristu, kuri palīdz Usmā attīstīties tūrisma biznesam. Manuprāt Usmai ir attīstības perspektīva. Tiek nosiltināta pagasta māja, tajā atrodas pasts, bibliotēka, veikals. Pie daudzdzīvokļu mājām ir uzliets jauns asfalts, pašā ciemā centrā uzklāts jauns bruģis trotuāriem. Un ir „svaigi” atklātais Tautas nams. Blakus tautas namam atrodas luterāņu baznīca. Dažus kilometrus no Usmas ir restaurēts viens no Rubeņa bataljona bunkuriem, tur notiek dažādi atceras pasākumi. Šogad šajā pasākumā piedalīsimies arī mēs – 10.klase. Desuciemā ir mazs mini zoodārzs „Minizoo”. Šajā lauku sētā var sastapt daudz ko, sākot ar pundurcūkām, beidzot ar tītariem un lapsām. Tas viss man palīdz sajūties kā mājās.

Īstā māju sajūta, ilgas pēc mājām, es sajūtu šogad, kad 3 nedēļas neatrados savās mājās. Tajā brīdī es sapratu, cik labi ir būt mājās. Es mājas sajūtu novērtēju, jo saprotu, cik laba vieta ir tā, kaut gan esmu apceļojis praktiski visu Eiropu un esmu redzējis daudz greznākas vietas, piemēra, Parīze, Nīca, Kannas. Es ļoti ceru, ka mans ciemats attīstīsies un daudz cilvēku Usmā būs visu gadu, ne tikai vasarā.

Arvis